

Λένε πώς είναι, Φασουλῆ, μεγάλος σὸν ἀγλάδα,
καὶ τέτοιος δὲν εὐρίσκαται κί' ἄλλου καί' στήν' Ἑλλάδα.
Ξέρεις πὼς λέγεται κί' αὐτός, ὅπου μὲ ποῦρα φθάνει:
Φ.— Ναί, Θεοτόκης λέγεται, κί' ἔχει τὴν πρώτην στάνη.
Π.— Ἰβὸν λοιπὸν ὁ Κούλιαν τοῦ Στέμματος ἡμῶν,
ὁ τοὺς λοιποὺς ἀδάμαντας λαμπρῶν καὶ τιμῶν.

Ὁ μοιραῖος Κυβερνήτης ὅλος χάρις καὶ γλυκύτης.

Ἐγὼ μ' ἐκείνους ὁ κλεινός, ὁ πρῶτος Κερκυραῖος,
Πρωθυπουργὸς μοιραῖος,
ἐγὼ μοιραῖος τῆς Ἀρχῆς τὸν μάγκανο γυρνῶ
καὶ σὸν νὰ λέμε κουτουροῦ τὸ κράτος κυβερνῶ.

Κί' ἂν ἐλθ' ἡ μοῖρα βολικὴ πᾶν δια βολικὰ,
κί' ἂν ἐλθ' ἡ μοῖρ' ἀνάποδη πᾶνε πολλὰ κακὰ,
καὶ τότε δὲν μὰς ἔρχονται καὶ ποῦρ' ἀπ' τὸ Παλάτι...
ἂν ἔχῃς τύχη δὴ θάβαινε καὶ ροιδικὸ περπάται.

Μοιραῖα κί' ἡ Κυβερνήτης κί' ἡ πλειονοψηφία,
κί' ἐγὼ κί' ἡ συντροφία.

Μοιραῖα καὶ τὰ κόμματα, ποῦ χάσκουν ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ μετρῶντες κί' ἐλάσσονες κί' ἀξιωματικοί.

Μοιραῖα τὰ Σαμακὰ,
μοιραῖα καὶ τὰ Κρητικὰ,
τέτοια κί' ἡ πολιτεία μας
κί' ὅλα τὰ γεγονότα μας,
κάθε διπλωματία μας,
κάθε χαρτὶ καὶ νότα μας.

Μοιραῖοι κί' οἱ τοῦ Γούναρη Προϋπολογισμοί
κί' οἱ φέροι κί' οἱ δασμοί,
καὶ κάθε νομοσχέδιο, ποῦ μπαίνει στὸ ζεμπίλι
καὶ τὸ κρεμμὺν' ψηλὰ ψηλὰ νὰ μὴν τὸ φῶν οἱ φύλλοι.

Μοιραῖα, μοιραῖα,
μοιραῖος ἐν γένει
τὸ κράτος ἄρατα
καὶ πρῶτα πηγαίνει.

Μοιραῖον, μοιραῖον
τὸ σκῆρος, ποῦ φαίνεται
παντοῦ διακρῖνον
καὶ μόνον κυμαίνεται.

Μοιραῖα κί' ἡ πείνα
κί' ἡ κάθε λιγούρα...
μοιραῖα κί' ἐκεῖνα
τοῦ Θρόνου τὰ ποῦρα.

Ὅχι! τὸ ποῦρο πὼς μυρίζει
δὲν Στέμμα τὸ χαρτζή.
Ὅχι! τὸ ποῦρο πὼς μ' ἀρέσει,
δὲν, ἔσθῃς μου, πασκαί
καὶ πολλῆς εὐθείας ἄθρον
ἔρχεται τῶν Ἀνακτόριον.

Φασ.— Βλέπετε τὸ ποῦρο τοῦτο, τὸ λεπτὸ, τὸ ντυλικάτο,
ποῦ καπνίζει μυρωδάτο;
Ὁ καπνὸς τοῦ συμβολίζει τὰς ἰδέας τῆς φυλῆς,
ἡ δὲ στάκτη τὸ μοιραῖον τῶν σχεδίων τῆς Βουλῆς.

Ἔτσι τραγουδεῖ μὲ πόνον πλήθος ἀμπελοκτημῶνων.

Ὁ Πρωθυπουργὲ μοιραῖε, νέας δυστυχίας μπόρα...
στὰ μοιραῖα μας τὰμπέλια τόση σταφυλιῶν πληθώρα.
Καὶ ξεπέφτουν τὰ κρασιὰ,
κί' ἡ μοιραῖα ξεποσοῦρα
φέρει: σ' ἔλους μας σκοτούρα
καὶ μὴν ἀπ' ἀπελπισία.

Θεο.— Εἶς πὼρ ἀμέσως βάλλεται, καθὼς καθένας ξέρει,
τὸ κλήμα τὸ κατέχρον, ὅπου καρπὸν δὲν φέρει,
μὴ κί' ὄπορο πολυστάφυλον καὶ πλούσιον βλασταίνει:
ἀμέσως κόπτεται κί' αὐτὸ μ' ἐκείνο ποῦ δὲν κάνει.

Καθὼς βλέπετε τὸ πλήθος τῶν μοιραίων σταφυλιῶν
πρὸς ξερρῖζωμα μοιραῖον ὀδηγεῖ τὸν ἀμπελιῶν.
Κί' ἂν ξεπέφτουν τὰ κρασιὰ σας καὶ ξυμψύκουν' στὰ θαρῆλα,
ἐχῶς πόνον καὶ μιλζὲ
ξερρῖζώστε τὰμπέλια,
κί' ἄλλη κάνετε δουλειά.

Εἶς τὸ κράτος τὸ μοιραῖον κί' ἄλλαις ἔρισκονται δουλειαῖς...
ξερρῖζώστε τὰμπέλια μὲ χοροὺς καὶ μὲ δρολιζά...
κί' ἂν ξεπέσουν καὶ τὰ λάβρα κόψετε καὶ τῆς ἀληθείας,
καὶ ν' ἀφήσετε μόνακα τὴν δική μου τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ κατὰ μοιραῖον χρέος
πλειονοψηφεί μοιραῖος.

Φασ.— Ὁ δόξακιεὸ κλέα!...
μ' ἀρέσει, Ἑλαία,
τοῦ Θρόνου στολή.

Ξεφώνησε ντοῦρα:
τὰ ποῦρα τὰ ποῦρα
μ' ἀρέσουν πολὺ.

Ποῦρα μου Βασιλικὰ,
ποῦρα μου συμβολικὰ,
ποῦρα τώρα τὸ πρωί, ποῦρα γιὰ τὸ μεσημέρι,
καὶ τὸ βράδυ γιὰ τὸ μερτίε, ποῦρα πρώτης ἀπὸ χέρι.

Καὶ καμῶσαις ποταλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Τοῦ προφητᾶνακτος Δαυὶδ ἐβγήκε τὸ Ψαλτήριον,
τὸ μεγαλῶνον κί' ἐξυμνοῦν τοῦ ὀμπαντος τὸν Κύριον,
ἀπὸ τῆς Πενταπόλειος τὸν ἀγαπῶν Νεκτάριον,
ποῦ διευθύνει συνεισὼς κί' ἐμπρόσας τὴν Ριζάριον.